

Пикильо бѣ направилъ и друга забѣлъжка; капитанинътъ съкогы вечеряше съ гоститѣ; и когато тѣ подиръ вечера са оттегляхъ въ стаята си, той оставаше и продължаваше да пиѣ. А послѣ, слѣдъ като пиѣше единъ или два часа, намѣсто да иде да спи, както приличаше, той слѣзваше въ земника дѣто държахъ виното, и подиръ нѣколко минути са връщаше безъ да носи нито гърне нито стъкло съ вино.

Ето що му са виждаше чудно, тайна която са отчайваше да си истълкува, колкото и да мисляше. Много пѣти Пикильо поназваше отъ стѣлбата капитанина, бѣ го видѣлъ като слѣзе въ земника, като му отвори вратата, съ единъ отъ ключоветѣ които той носяше у себеси и остави даже на вратата да висп единъ снопъ ключеве. Но понататѣтъ не отиде, нито той, нито открытіята му. Но единъ день, — толкози голѣмо бѣ любопытството му — намысли да иде подалечъ, да слѣзе издирѣ на капитанина доро до таинственный земникъ; той си тури ржката на ключа и са готвяше да го обърне но понеже му са стори че чу шумъ, мѣжеството му го остави, изскочи бърже изъ стѣлбата и като влѣзе въ стаята си хвърли са растреперанъ на сламата, която му служаше и за постилка и за мобилы.

Отъ послѣ не посмѣи вече да повтори тѣзи опитня, и може бы никога не бы открылъ тайната; защото капитанинътъ са готвяше да остави подиръ малко дни гостинницата, на която славата, която не бѣше много добра, бѣше наченжла да са прѣска на съкѣдѣ.

Като имаше на умъ новы планове, които съобщилъ и на пріятелитѣ си, Валсейро вечеряше единъ вечеръ съ тѣхъ, безъ настойника си Карала, на когото раната бѣше почти зарасла, и отъ завръщаньето на когото треперяше горкыйтъ Пикильо. Но ако и да бѣ почти съвсѣмъ оздравялъ, той предпочиташе да не излѣзва еще изъ стаята си, поиска само три стъкла вино, като са обѣща да испіѣ само едно. Тритѣ стъкла му са дадохъ, и Каралъ, съднѣлъ предъ една трапеза, пиѣше полека, и помалко, както прилича